

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511216499
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2511216499.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: COFIDIS, a.s., so sídlom Suché mýto 1, Bratislava, IČO: 36 816 337, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., so sídlom Bárdošova 2/A, Bratislava, IČO: 36 866 881 proti žalovaným: 1/ N. N., nar. XX. Z. XXXX, bytom X. I. XXX, D. Y. a 2/ I. N., nar. XX. Z. XXXX, bytom X. I. XXX, D. Y., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpeného splnomocnenkyňou: HKP Legal, s.r.o., Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 1.297,95 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 26. februára 2015 č. k. 4C/181/2011-140, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej potvrdzuje a v časti trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaných mení tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania voči žalobkyňi nepriznáva.

Žalovaným 1/ a 2/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudok súd prvého stupňa I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi sumu 236,14 do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol, III. žalobkyňi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných trovy právneho zastúpenia vo výške 105,69 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ustanovením § 52 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 511 ods. 1 a § 788 ods. 1 O. z. (z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zmien a noviel), § 1, § 2, § 3, § 4 ZoSÚ (z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. decembra 2008). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne, medzi účastníkmi bola uzatvorená dňa 30. apríla 2008 zmluva o revolvingovom úvere č. 70135987, keď žalovaní úver nesplátili riadne a včas, následkom čoho došlo k splatnosti celého úveru. Medzi účastníkmi nebola sporná výška poskytnutého úveru v sume 995,82 eur, ani výška úhrad žalovaných v sume 759,68 eur. Súd prvého stupňa z úradnej moci preskúmal oprávnenosť nároku a zistil, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené § 4 ods. 2 písm. h), i) a j) ZoSÚ, teda údaj o ročnej úrokovej sadzbe, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorá bola uvedená len vo forme príkladu. Keďže zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti poskytnutý úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ. Žalovaní 1/ a 2/ doposiaľ uhradili v súvislosti s predmetným úverom celkovo sumu 759,68 eur z poskytnutej sumy 995,82 eur, a preto súd prvého stupňa žalobe vyhovel len v časti 236,14 eur

a uložil žalovaným ako solidárnym dlžníkom povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne túto sumu. Nakoľko žalovanú sumu tvorilo i poisťné vo výške 53,75 eur, súd prvého stupňa nepriznal ani túto časť žalovanej sumy, nakoľko dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzatvoreniu poisťnej zmluvy, keďže žalobkyňa svoj nárok na poisťné síce odvodzovala z uzatvorenej poisťnej zmluvy, ku ktorej mali žalovaní pristúpiť súhlasom, nakoľko nevyznačili, že poisťenie odmietajú. O trovách konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaných rozhodol súd prvého stupňa v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na čiastočný úspech vedľajšieho účastníka na strane žalovaných vo výške 63,62 % priznal náhradu účelne vynaložených trov konania v tomto vyjadrení, pričom trovy pozostávajú z odmeny za dva úkony po 61,41 eur, z režijného paušálu 2 x 7,81 a DPH 20 %. Dodali, že o náhrade trov konania žalovaných rozhodne samostatným uznesením. Uznesením z 24. marca 2015 č. k. 4C 181/2011-149 žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Dôvodila, že súd prvého stupňa účastníkovi svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že podmienka uvedená v § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ bola v zmluve zachovaná, revolvingový úver možno zároveň nielen splácať, ale aj ďalej čerpať a to až do maximálnej výšky stanovenej v zmluve a teda je zjavné, že možnosť čerpania úveru a jeho výška je v plnom rozsahu ponechaná na vôli dlžníka a je obmedzená len maximálnym finančným limitom a nie dobou, do ktorej by dlžník musel úver čerpaný takýmto spôsobom splatiť. Dodala, že pre špecifickú revolvingovú zmluvu je nemožné vopred určiť výšku a počet splátok opakovane čerpaného úveru a to z jednoduchého dôvodu, že ani sám dlžník pri prvom čerpaní úveru v čase uzavretia zmluvy nevie, či v budúcnosti bude na základe revolvingovej zmluvy čerpať ďalšie finančné prostriedky a ak áno, v akom rozsahu a aká výška, počet a termíny splátok budú z tohto dôvodu dojednané. V prípade stanovenia presnej splátky výšky a termínu by nastala absurdná situácia, kedy by si dlžník po uzavretí zmluvy vzal ďalší úver na základe tej istej zmluvy, avšak by splácal len úver v pôvodnej výške a rozsahu. Uviedla, že ustanovila základný modus určenia výšky splátok a práva a povinnosti z tohto vyplývajúce. Namietla, že podmienky uvedené v ustanovení § 4 ods. 2 písm. j) a h) ZoSÚ boli v zmluve o úvere zachované, napriek tomu je toho názoru, že na predmetnú revolvingovú zmluvu nemožno aplikovať ustanovenia ZoSÚ. V zmluve o úvere je upravené, že ročná percentuálna miera nákladov sa určuje podľa čl. 5.4 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, výšku RPMN uvádza v prílohe č. 4, ktorou je Formulár o zmluvných podmienkach, ktorý je taktiež neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere a ktorý výslovne zakotvuje, že ročná percentuálna miera nákladov vyplývajúca z návrhu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 29 %. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. januára 2011 sp. zn. 6Co/95/2010. Dodala, že na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky za obdobie úverového vzťahu vychádzajúceho z počtu splátok sú zistiteľné. To však už dobre nie je možné v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa, a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Mala za to, že Zmluva obsahuje i údaj o výške úrokovej sadzby, a to priamo na prvej strane Zmluvy, kde je uvedené, že úroková sadzba splatná ku dňu podpisu zmluvy je 2,14 % mesačne pre všetky úverové limity. Výška úrokovej sadzby je taktiež uvedená v Prílohe č. 2 Sadzobníka poplatkov a v Prílohe č. 4 Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v časti 3.B ako ročná úroková sadzba vo výške 25,68 %. Príloha č. 4 obsahuje taktiež výšku prípadných ďalších poplatkov. S poukazom na ust. § 273 ObZ sa domnieva, že Všeobecné obchodné podmienky je potrebné rešpektovať ako súčasť Zmluvy a nepovažuje za rozpor so zákonom, niektoré údaje uvedené v ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ, nie sú uvedené priamo na prvej strane Zmluvy, ale sú uvedené v neoddeliteľných súčasťach Zmluvy. Žalobkyňa sa domnieva, že v rozpore s uvedeným ustanovením, na základe čoho by bolo možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov by bolo, ak by tieto údaje neboli uvedené vôbec. Namietala i nepriznanie poisťného vyplývajúce zo Zmluvy majúcej za to, že žalovaní podpisom Zmluvy o úvere č. 70135987 pristúpili k poisťeniu a boli povinní nahradiť žalobkyni poisťné za poisťenie vo výške 0,65 % aktuálneho dlhu voči veriteľovi na poisťné obdobie, o čom boli žalovaní upovedomení v Zmluve o úvere, Zmluva obsahuje všetky potrebné skutočnosti súvisiace s poskytnutím poisťenia a s jeho dojednaním. Taktiež nesúhlasila s povinnosťou nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania poukazujúc, že má byť priznaná len náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva a v danom prípade neboli trovy konania účelné. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 6Co/8/2013 a Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/91/2012, keď možno dovodiť, že účelom vedľajšieho účastníka nebola ochrana samotného spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov a zastúpenie je v rozpore so základnými princípmi, pre ktoré boli združená

vytvorené a zástupcom vyúčtované trovy konania sú neetické. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnila si trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to za 1 úkon vo výške 97,60 eura a režijný paušál 10,07 eura.

Žalovaní sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili.

Vedľajší účastník na strane žalovaných navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Bližšie sa vyjadril len k priznaným trovám vedľajšiemu účastníkovi a poukázal na to, že spotrebiteľské združenie OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov a stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia je účelové a zjavne nesprávne, odporujúce zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Dodal, že bez právneho posúdenia veci a bez argumentácie zo strany vedľajšieho účastníka by v danom prípade boli žalovaní neúspešní. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 84/2014 - 31 zo dňa 23. mája 2014 a tiež Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 25. marca 2014 sp. zn. I. ÚS 3819/13, poukázal na to, že vedľajší účastník sa zúčastnil i pojednávania vo veci samej, čo samo o sebe svedčí o záujme spotrebiteľského združenia OSA na ochrane práv spotrebiteľa. Uplatnil si i náhradu trov odvolacieho konania, a to za 1 úkon právnej služby s DPH 46,91 eura a tzv. režijný paušál + 10,068 eura.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je dôvodné ho v celom rozsahu potvrdiť (§ 219 ods.1 a 2 O.s.p.) Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24. mája 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa (okrem požiadavky na povinné uvedenie RPMN pri zmluve o revolvingovom úvere pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru) na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia. U dôvodov predostretých súdom prvého stupňa dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), odvolací súd však vzhľadom na potrebu vyporiadať sa s námietkami žalobkyne dopĺňa (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) nasledovné:

Predmetom tohto sporu je posúdenie nároku žalobkyne na plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 70135987 zo 30. apríla 2008, ktorú zmluvu podľa názoru odvolacieho súdu stotožniac sa so závermi súdu prvého stupňa je potrebné vzhľadom na jej účastníkov (ust. § 3 ods. 2 a 3), ako aj obsah práv a povinností v nej dohodnutých považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje (rešpektujúc osobitný charakter zmluvy o revolvingovom úvere) ZoSÚ upravujúci okrem iného aj formu a podstatné náležitosti takejto zmluvy (ust. § 4 ods. 1 a 2) vrátane právnych následkov ich absencie v reálne uzatvorenej zmluve (ust. § 4 ods. 3 a 4). V prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde vzhľadom na charakter v nej dohodnutých práv a povinností jej účastníkov nemožno určiť RPMN (čo je podľa názoru odvolacieho súdu aj prípad revolvingovej zmluvy - teda zmluvy, kde ako to správne namietala aj žalobkyňa je typické, že veriteľ úver dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu), ZoSÚ ukladá veriteľovi povinnosť spotrebiteľa najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovať o úverovom limite, ak je stanovený, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platených od doby, keď bola zmluva uzavretá a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená ako aj o postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy § 3 ods. 6). Pokiaľ ide o RPMN (ktorej absenciu v uzatvorenej úverovej zmluve vytkol súd prvého stupňa) je potrebné uviesť, že tento údaj je dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha spoznať náklady ktoré budú spojené so spotrebiteľským úverom. Okrem toho zjednodušuje spotrebiteľovi možnosť porovnania obdobných produktov na finančnom trhu ako aj výber toho najvhodnejšieho úveru. Nie vždy je však možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať stabilizované vstupné údaje o výške úveru, období trvania úverového vzťahu, výške splátok úveru, úrokov a poplatkov. V prípade revolvingového úveru, na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúc z počtu splátok sú vo všeobecnosti zistiteľné. To však už dobre nie je možné v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že posudzovaný revolvingový úver vzhľadom na chýbajúci údaj o RPMN je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov a z tohto dôvodu potom odvoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa oprávnenosti absencie RPMN v zmluve o revolvingovom úvere odvolací súd považuje za dôvodnú.

To však nemení nič na jeho závere o správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa zamietnutím nárokov žalobkyne na zaplatenie účtovaných úrokov z úveru, poplatkov, vrátane poplatkov z omeškania, teda v skutočnosti čiastky prevyšujúcej sumu žalobkyňou reálne poskytnutých finančných prostriedkov a to z dôvodu, že tieto v zmluve o úvere neboli riadne dohodnuté a tak žalobkyňi, ako veriteľovi nevzniklo právo na ich zaplatenie (§ 4 ods. 4 ZoSÚ). Podľa názoru odvolacieho súdu, totiž aj zmluva o revolvingovom úvere musí obsahovať dohodu o ročnej úrokovej sadzbe (aj keď aktuálnu len v čase uzatvárania zmluvy s možnosťou jej neskoršej zmeny) a výške poplatkov ako údajov bytostne dôležitých pre rozhodnutie sa spotrebiteľa o voľbe pre neho najvhodnejšieho úveru alebo produktu na finančnom trhu a údajov poskytujúcí mu informáciu o predpokladanom navýšení nákladov potrebných na splatenie úveru počas zamýšľaného trvania úverového vzťahu (§ 3 ods. 6, písm. b) a § 4 ods. 2, písm. h) ZoSÚ). V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 70135987 z 30. apríla 2008 predložená žalobkyňou takéto údaje neobsahuje a teda je možné konštatovať, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaným vznikla povinnosť platiť dohodnutý úrok z úveru (prípadne dohodnuté poplatky). Pokiaľ žalobkyňa namietala, že výška úroku je uvedená na prednej strane úverovej zmluvy na takúto jej námietku nebolo možné prihliadnuť, nakoľko na štvrtej strane úverovej zmluvy označenej ako príloha 3, sadzobník poplatkov je síce uvedené „Mesačná úroková sadzba 2,14 %, ale po prvé nie je to údaj o ročnej úrokovej sadzbe a po druhé tento údaj je na úverovej zmluve uvedený veľmi drobným nečitateľným písmom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na doterajšiu súdnu prax, ktorá už v minulosti vyhodnotila používanie tak drobného písma (ktoré je prakticky voľným okom nečitateľné) ako použila žalobkyňa na vyhotovenie tzv. dohody o výške úroku z úveru (v spotrebiteľských zmluvách) za nekalú obchodnú prax, čo malo taktiež za následok jej neplatnosť. Okrem toho odvolací súd dodáva, že nečitateľná veľkosť písma je neprijateľnou podmienkou spotrebiteľskej zmluvy, ale taktiež klamlivou obchodnou praxou, pri ktorej ide o takzvané klamlivé opomenutie. Ak sú informácie poskytnuté takouto nečitateľnou, neprehľadnou formou, má to ten dôsledok, ako keby spotrebiteľovi neboli poskytnuté vôbec. Údaj o ročnej úrokovej sadzbe sa nachádza len vo Všeobecných obchodných podmienkach. Dohoda zmluvných strán o tom, čo tvorí prílohy zmluvy vrátane prehlásenia žalovaných, že sa oboznámili so všeobecnými obchodnými podmienkami a prílohami zmluvy a s týmito súhlasia je však opätovne vyhotovená na prednej strane úverovej zmluvy veľmi drobným nečitateľným písmom (výrazne menším ako ostatný obsah zmluvy), čo má opätovne ten dôsledok, že na ňu treba hľadieť ako na neplatnú.

Odvolací súd zdôrazňuje, že aj zmluva o poskytnutí revolvingového úveru musí obsahovať údaj o minimálnej výške splátky, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť a to tak, aby z takéhoto údaju bolo zrejmé, aká časť splátky sa použije na istinu, aká časť sa použije na zaplatenie úrokov a iných poplatkov. Tieto údaje sú pre spotrebiteľa dôležité aby mohol posúdiť, či je poskytovaný úver pre neho prijateľný a bude schopný vzhľadom na svoje finančné možnosti takýto úver riadne a včas splácať. Ak veriteľ v zmluve o úvere neuvedie výšku úrokov a ani ďalšie poplatky, môže od dlžníka požadovať len výšku nesplatenej istiny § 4 ods. 4 ZoSÚ. Z obsahu spisu bolo zrejmé a medzi účastníkmi konania nesporné, že žalovaní ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa žalobkyňi nevrátili z reálne na základe spornej revolvingovej zmluvy poskytnutej sumy 236,14 eur.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i so záverom súdu prvého stupňa, že nedošlo k platnému uzatvoreniu poisťenej zmluvy a preto nároky z nej plynúce nemožno priznať.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V časti trov konania vedľajšieho účastníka odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v zmysle § 220 O.s.p. z nižšie uvedených dôvodov:

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Vyššie citované ustanovenie upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím v prospech jednej strany sporu a obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania v civilnom procese, ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu.

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto nemožno zamieňať. V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov podriaďiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným.

Odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe vedľajšieho účastníka (presnejšie advokáta takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom alebo takmer totožným s tým v prejednávanej veci, od tohto sa líšiacim len nevýznamne aj v iných veciach. V prejednávanej veci neexistoval prakticky žiaden priestor pre iný záver než ten, že po získaní vedomosti účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva, alebo sa brániť a získaní tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť advokátovi, aby pre neho paušálny vzor vytvoril, nemôže už byť ďalej účelným vynakladanie prostriedkov na odmeňovanie advokáta za to, aby aj v ďalších druhovo totožných veciach podával obsahovo identické podania, pričom nemožno opomenúť, že vedľajší účastník je združením na ochranu práv spotrebiteľa.

Pri riadení sa touto úvahou tak trovy vedľajšieho účastníka nešlo považovať za účelné.

V odvolacom konaní vo veci samej úspech zaznamenali žalovaní a principiálne im vzniklo právo na náhradu trov takéhoto konania. Žalovaní si však náhradu návrhom neuplatnili a preto im ani nebola priznaná. Zo zhodných dôvodov z akých nebola priznaná vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov prvostupňového konania, nebola mu priznaná ani náhrada trov odvolacieho konania.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.